

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **multigate a.s.**, IČO 25912186
sídlem Riegrova 373/6, 779 00 Olomouc
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2018, č. j. KUKHK-23722/MJ/2018-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Zastupitelstvo města Nový Bydžov vydalo s účinností ke dni 1. 10. 2010 obecně závaznou vyhlášku č. 1/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ČR. Žalobce učinil v souladu s touto vyhláškou ohlášení k místnímu poplatku za jiné technické herní zařízení

povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Učinil tak ovšem s výhradou – argumentoval, že neprovozuje žádné jiné technické herní zařízení, které by bylo povolováno Ministerstvem financí; zároveň požádal, aby Městský úřad Nový Bydžov (dále jen „správce poplatku“) vydal platební výměr, ve kterém bude výše místního poplatku stanovena a odůvodněna, pokud se domnívá, že má být vydanou vyhláškou v nějakém rozsahu dotčen. Aniž by takový platební výměr byl vydán, žalobce si následně vyžádal podklady k platbě místního poplatku a prováděl jeho úhradu za jednotlivá poplatková období.

2. Žalobce následně požádal správce poplatku o vrácení vratitelného přeplatku ve výši 523 264 Kč za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Správce poplatku rozhodnutím ze dne 19. 12. 2017 uvedené žádosti nevyhověl, odvolání podané žalobcem proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce předně konstatoval, že správce poplatku již dříve rozhodl o jeho žádostech o vrácení přeplatku za 1. a 2. čtvrtletí roku 2011 (žádostem vyhověl v částce 7 220 Kč). Správce poplatku ostatně tuto skutečnost konstatuje i v nyní posuzovaném rozhodnutí, pomíjí však otázku, zda není opětovně rozhodováno ve stejné věci. Žalobce proto namítl, že rozhodnutí správce poplatku je zatíženo procesní vadou – ve vztahu k 1. a 2. čtvrtletí 2011 nebylo možné o žádosti rozhodnout pro překážku věci rozsouzené (*res iudicata*). V odůvodnění rozhodnutí správce poplatku je navíc uvedeno, že přeplatek existuje, správce poplatku ale žádost zamítl kompletně. Odůvodnění rozhodnutí tak není v souladu s jeho výrokem.
4. Dále žalobce poukázal na § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“), podle nějž má obecní úřad povinnost vyměřit poplatek platebním výměrem, není-li poplatek zaplacen „*včas nebo ve správné výši*“. Žalobce namítl, že poplatky platil opakovaně po splatnosti, tyto mu však nebyly vyměřeny a nemohly být ani zavedeny na daňový účet. Částka na místní poplatek takto uhrazená je proto přeplatkem. Ke shodnému závěru dospěl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 29 Af 49/2016 – 72.
5. Navíc s ohledem na § 152 daňového řádu by bylo nutno platbu ze dne 15. 4. 2011 započítat na poplatek za 4. čtvrtletí roku 2011 a k úhradám v roce 2011 by tak došlo ještě mnohem později, tj. za 1. čtvrtletí 2011 částečně dne 15. 4. 2011, částečně dne 13. 7. 2011 a částečně dne 9. 9. 2011, za 2. čtvrtletí 2011 až dne 9. 9. 2011. Evidence daní je dle žalobce administrativní postup, který slouží k zaznamenávání daňových povinností, přičemž tyto záznamy samy o sobě mají informativní charakter. Tedy v souladu s daňovým řádem mohou být zaevidovány pouze takové daňové povinnosti, které byly řádně stanoveny. Daň lze přitom vyměřit pouze rozhodnutím, a to buď platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem, případně hromadným předpisným seznamem. Daňový řád nepřipouští stanovení daně bez vydání rozhodnutí. Rozhodnutí jako výsledek vyměřovacího řízení je nezastupitelnou podmínkou pro předepsání daně do evidence daní.

6. Žalobce je dále přesvědčen o tom, že na posuzovanou věc je třeba aplikovat závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34. Dle uvedeného rozhodnutí vzniká povinnost vydat platební výměr při splnění následujících podmínek: 1) poplatník sdělil kvalifikovaným způsobem své pochybnosti; 2) požádal o vydání platebního výměru; 3) to vše nejpozději v poslední den lhůty pro splnění ohlašovací povinnosti. Žalobce učinil dne 4. 10. 2010 podání, kterým požádal o vydání a doručení platebního výměru na místní poplatek. Obecně závazná vyhláška přitom nabyla účinnosti dne 1. 10. 2010 a lhůta pro splnění ohlašovací povinnosti uplynula dne 7. 10. 2010. Podle žalobce správce daně nemůže za situace, kdy se žalobce opakovaně vyjadřuje ve smyslu, že místnímu poplatku jeho zařízení nepodléhají, rozhodnout o ne/existenci přeplatku na místním poplatku bez toho, aby měl jako podklad pro rozhodnutí k dispozici pravomocný platební výměr.
7. Žalobce zároveň zastává názor, že v řízení o přeplatku nelze přezkoumávat hmotněprávní povinnost. Pokud by to snad bylo možné, lhůta pro stanovení daně již uplynula. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012 – 54, a ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 50/2015 – 60.
8. Pokud by přece jen mělo být i v řízení o přeplatku umožněno přezkoumat hmotněprávní povinnosti, pak dle žalobce musí platit, že nelze provádět takový přezkum v době, kdy je již možnost jejího stanovení prekludována. Žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém měl být přezkum proveden, bylo ale vydáno až v roce 2018, tedy čtyři roky po uplynutí prekluzivní lhůty. Není tak naplněn předpoklad, že by na právech žalobce nevznikla újma tím, že je hmotněprávní přezkum proveden v rámci řízení o přeplatku, či že by právům a nárokům bylo učiněno zadost v řízení o přeplatku, jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 – 41. Přezkum hmotněprávní povinnosti není činěn v té kvalitě, jak by tomu bylo ve vyměřovacím řízení, a zejména nejsou dodržovány nezbytné zásady vyměřovacího řízení. Pokud by tomu tak bylo, bylo by nutno rozhodnout o vrácení přeplatku, neboť hmotněprávní povinnost, resp. právo na její stanovení, je prekludována.
9. Žalobce o vydání platebního výměru řádně požádal a bylo povinností správce daně jej vydat. Nelze žalobci dávat k tíži, že žádosti neurgoval či neopakoval, je povinností správce daně vydat platební výměr v zákonných lhůtách. Žalobce dále namítl, že právní věta vytvořená k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 68/2012 – 34 nevyžaduje, aby poplatník současně brojil proti nevydání platebního výměru, tj. podával odvolání proti fiktivním platebním výměrům. Žalobce, který zastával právní názor shodný s rozšířeným senátem, tedy že nelze fiktivně poplatek vyměřit, a tedy se proti takovému vyměření neodvolával, je tak na tom hůře než poplatník jiný, ve věci řešené rozšířeným senátem. Tento poplatník sice postupoval nesprávně, podal odvolání proti fiktivnímu vyměření, ale konečného vydání platebního výměru se zjevně domohl a mohl čerpat i z benefitů, které takové závěry přinesly.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech, které vyslovil v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že v řízení o žádosti o přeplatek není řešeno, zda má či nemá být vydán platební výměr, ale otázka, zda je evidován přeplatek. U všech místních poplatků, které obec stanoví obecně závaznou vyhláškou, přitom dochází k zápisu na debetní stranu osobního daňového účtu při vzniku poplatkové povinnosti, nikoliv až při vydání

platebního výměru. Žalovaný dále odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 68/2012 – 34 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017 – 32, které podle jeho názoru dopadají na nyní posuzovanou věc. K námitce, podle níž o žádostech o vrácení přeplatku za 1. a 2. čtvrtletí 2011 správce poplatku rozhodl již dříve, žalovaný konstatoval, že sám žalobce v žádosti, v níž se domáhal vrácení přeplatku za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, uváděl, že se nejedná o totožnou věc a že jeho nová žádost je založena na odlišných důvodech pro vrácení přeplatku. O vrácení přeplatku lze dle žalovaného požádat opakovaně, přičemž podmínkou pro podání opakované žádosti je právě to, že jsou uvedeny jiné důvody pro jeho vrácení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný k takovému projednání věci udělili souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s. (žalobce sice nejprve požádal o nařízení jednání v dané věci, sdělením ze dne 23. 9. 2020 však tento svůj požadavek vzal zpět).
12. Krajský soud shrnuje, že žalobce splnil ohlašovací povinnost k místnímu poplatku za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí dle § 10a zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky města Nový Bydžov č. 1/2010. Učinil tak s výhradou, že neprovozuje žádné jiné technické herní zařízení, které by bylo povolováno Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Na základě údajů uvedených v podaných ohlášeních provedl také úhrady místního poplatku za jednotlivá poplatková období v roce 2011. Následně požádal o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu, což odůvodnil tím, že včas a kvalifikovaným způsobem sdělil správci poplatku své pochybnosti o vzniku poplatkové povinnosti, současně jej požádal o vydání platebního výměr, místní poplatek tak nebyl pravomocně stanoven. V této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 68/2012 – 34. Správce poplatku uvedené žádosti nevyhověl.
13. Žalovaný se v napadených rozhodnutích ztotožnil se závěry správce poplatku. Při vypořádávání odvolacích námitek uplatněných žalobcem podal podrobný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, který opřel o odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména na rozsudek ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 – 26). Konstatoval, že žalobce měl v předmětných poplatkových obdobích na území města Nový Bydžov umístěna zařízení, která jsou v souladu s tímto výkladem jinými technickými herními zařízeními, a podléhala tak poplatkové povinnosti. Dále konstatoval, že o žádostech o vrácení přeplatku týkajících se místního poplatku za 1. a 2. čtvrtletí roku 2011 již rozhodl dne 26. 7. 2018, rozhodnutími č. j. KUKHK-22891/MJ/2018-2 a č. j. KUKHK-23246/MJ/2018-2. Žalovaný tedy přezkoumal správcem poplatku provedený test vratitelnosti žalobcem požadovaných přeplatků za 3. a 4. čtvrtletí roku 2011, tzn. porovnal, zda úhrn plateb za předmětná poplatková období skutečně vznikl a zda je vratitelný. Vycházel přitom ze splněných ohlašovacích povinností, ve kterých žalobce uvedl podrobný soupis jiných technických herních zařízení povolených a provozovaných na území města Nový Bydžov. Žalovaný neshledal, že by žalobci vznikly přeplatky. Dále se žalovaný vyjádřil k odvolací námitce, podle níž poplatky nemohly být evidovány na daňovém účtu žalobce, neboť správce

poplatku nevydal na jeho žádost platební výměry, kterými by poplatky vyměřil. Podle žalovaného nebylo nutné, aby správce poplatku v posuzovaných případech vydal platební výměry, přezkum vzniku poplatkové povinnosti je možné provést i v řízení o vrácení přeplatku.

14. Jádrem žalobní argumentace spočívá v poukazu žalobce na údajnou nepřipustnost posuzování hmotněprávní povinnosti platit místní poplatek v řízení o vrácení přeplatku. Žalobce je přesvědčen, že správce daně nebyl oprávněn rozhodnout o neexistenci přeplatku na místním poplatku, jestliže nebyl vydán platební výměr, kterým by tento poplatek byl vyměřen.
15. Žalobce se dovolává zejména právního názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. [2 Afs 68/2012 – 34](#). Tím došlo ke sjednocení judikatury v otázce, zda a za jakých podmínek měl správce poplatku podle zákona o místních poplatcích účinného do 31. 12. 2011 povinnost vydat platební výměr, pokud poplatník sice místní poplatek zaplatil, ale s jeho placením nesouhlasil. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že „*správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatku, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.*“
16. Pokud tedy poplatník nesouhlasil s poplatkovou povinností, byl oprávněn ve lhůtě pro splnění ohlašovací povinnosti před uvedením výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení do provozu sdělit správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti (§ 70 a 71 daňového řádu) a současně požádat o vydání a doručení platebního výměru. Tyto podmínky musely být splněny kumulativně. Pokud tak neučinil, mělo se za to, že poplatková povinnost nebyla sporná, a plně se uplatnila právní úprava stanovená v § 11 zákona o místních poplatcích, dle které neměl správce poplatku při včasné úhradě poplatku povinnost vydat platební výměr.
17. Podle žalobce správní orgány nerespektovaly uvedené závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. S tím však krajský soud nesouhlasí, závěry rozšířeného senátu totiž dopadají na jiný skutkový stav, než jaký byl dán v případě žalobce. V nyní posuzovaném případě sice žalobce splnil ohlašovací povinnost se současným ohrazením, že jím provozovaná zařízení nepodléhají místnímu poplatku. Proti nevydání platebních výměrů se však relevantním způsobem nebránil (například uplatněním prostředků ochrany před nečinností ve smyslu § 38 daňového řádu). Namísto toho podal žádost o vrácení přeplatku dle § 155 daňového řádu. Správce poplatku tak v dané věci nepochybil, neboť na základě konkrétní žádosti žalobce vedl řízení dle § 155 daňového řádu o vrácení přeplatku, nikoli řízení o vydání platebního výměru. Správce místního poplatku ostatně nemohl postupovat jinak, než jak mu stanoví daňový řád, a tedy rozhodnout o podané žádosti ve smyslu § 155 odst. 1 daňového řádu, tzn. buď vratitelný přeplatek vrátit, nebo žádosti nevyhovět.

18. Žalobce nebyl zkrácen na žádném svém právu, neboť v řízení o vrácení přeplatku byly námitky, kterými zpochybňoval svou poplatkovou povinnost, správními orgány řádně vypořádány. Nejde tedy o odchýlení se od závěrů rozšířeného senátu. Žalovaný se naopak snažil dosáhnout účelu zamýšleného rozšířeným senátem, a to za procesní situace, kterou si sám žalobce zvolil pro obranu svých práv. Účelu zdůrazňovaného rozšířeným senátem ve zmiňovaném usnesení č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, tj. přezkumu sporné poplatkové povinnosti, tak bylo dosaženo, jen jinou procesní cestou. Takový postup výslovně připouští i judikatura Nejvyššího správního soudu. Například v rozsudku č. j. 5 Afs 113/2013 – 41, v němž posuzoval skutkově srovnatelnou situaci (jednalo se o věc, která se týkala rovněž poplatkové povinnosti žalobce), Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*trvat na tom, aby hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek byla přezkoumána v řízení týkajícím se platebního výměru, by bylo za situace, kdy byla tato povinnost plnohodnotně přezkoumána v řízení o navrácení přeplatku, pouhým formalismem*“ (obdobně viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 64/2014 – 40, ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014 – 46, a ze dne 30. 11. 2017, č. j. 10 Afs 57/2017 – 32).
19. Uvedený závěr nemůže být pro žalobce překvapivý, neboť Krajský soud v Hradci Králové již shodně rozhodl v několika skutkově i právně obdobných věcech, které se rovněž týkaly žalobcovy poplatkové povinnosti, viz např. rozsudek ze dne 30. 11. 2015, č. j. 31 Af 76/2014 – 95 (který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Afs 302/2015 – 41), rozsudek ze dne 22. 12. 2015, č. j. 31 Af 78/2014 – 124 (který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Afs 20/2016 – 33), a rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 31 Af 25/2016 – 60 (proti tomuto rozsudku žalobce ani nepodal kasační stížnost).
20. Nutno dodat, že právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 5 Afs 113/2013 – 41, z něž vycházel žalovaný, nebyl překonán rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015 – 31, a ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 50/2015 – 60. Předně, sjednocování roztržité judikatury Nejvyššího správního soudu náleží jeho rozšířenému senátu, nikoliv tříčlenným senátům (srov. § 17 s. ř. s.). Na zmíněný rozsudek pátého senátu navíc navázaly jiné senáty Nejvyššího správního soudu i po citovaných rozsudcích druhého senátu. Například v rozsudcích ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Afs 302/2015 – 41, a ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Afs 20/2016 – 33, v nichž šlo o obdobnou situaci jako v nyní projednávaném případě (poplatník splnil ohlášení s výhradou a současně požádal o vydání platebního výměru, ale dále se jeho vydání nedomáhal a požádal o vrácení přeplatku). Viz také bod 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 1 Afs 184/2018 – 31.
21. Krajský soud shledal nedůvodnou také žalobní námitku, podle níž nebylo možné v nyní posuzované věci místní poplatky předepsat bez příslušných platebních výměrů, protože byly uhrazeny po lhůtě splatnosti; a to s ohledem na § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích. Takový právní názor skutečně vyslovil Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 29 Af 49/2016 – 72, následně jej však odmítl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Afs 184/2018 – 31. Podle Nejvyššího správního soudu má totiž vydání platebního výměru v případě řádně ohlášeného a zaplaceného místního poplatku toliko deklaratorní povahu; poplatková povinnost vzniká přímo na základě zákona, obecně závazné vyhlášky a právní skutečnosti, spojené se vznikem poplatkové povinnosti. Také v případě, že dojde k úhradě místního poplatku po lhůtě splatnosti, je tedy možné

přezkoumat existenci zákonného podkladu pro vybrání místního poplatku v řízení o vrácení přeplatku. Absence platebního výměru, kterým by byl místní poplatek vyměřen, tomu nijak nebrání.

22. Ze stejného důvodu krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž bylo nutno rozhodnout o vrácení přeplatku, neboť v době vydání žalobou napadených rozhodnutí již uplynula prekluzivní lhůta pro stanovení předmětných místních poplatků. Jestliže v daném případě poplatková povinnost vznikla přímo na základě zákona, obecně závazné vyhlášky a právní skutečnosti, spojené se vznikem poplatkové povinnosti (příčemž eventuální vydání platebního výměru by mělo pouze deklaratorní povahu), pak nehraje žádnou roli, kdy došlo k přezkumu existence poplatkové povinnosti v rámci řízení o vrácení přeplatku.
23. K poukazu žalobce na § 152 daňového řádu krajský soud uvádí, že v případě žalobce nevznikly žádné pochybnosti o výši místních poplatků ani o tom, kterou platbou hradí poplatek za které období.
24. Krajský soud shledal nedůvodnou rovněž námitku, že rozhodnutí správce poplatku je zatíženo procesní vadou, neboť ve vztahu k 1. a 2. čtvrtletí roku 2011 nebylo možné o žádosti rozhodnout pro překážku věci rozsouzené. Žalobce skutečně ve vztahu k těmto obdobím požádal o vrácení přeplatku opakovaně. Nejprve podal samostatné žádosti týkající se 1. a 2. čtvrtletí roku 2011 a správní orgány o těchto žádostech samostatně rozhodly. Dne 1. 2. 2017 správce poplatku rozhodl o žádosti o vrácení přeplatku ve výši 155 000 Kč (týkající se místního poplatku za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011) – žádosti částečně vyhověl, a to ve výši 7 220 Kč, ve zbytku žádosti nevyhověl. Odvolání podané žalobcem proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 26. 7. 2018, č. j. KUKHK–22891/MJ/2018-2. Dalším rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017 správce poplatku nevyhověl žádosti žalobce o vrácení přeplatku ve výši 110 000 Kč (představující částku uhrazenou jako místní poplatek za období od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011). Odvolání podané žalobcem proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 26. 7. 2018, č. j. KUKHK–23246/MJ/2018-2 (krajský soud zamítl žalobu podanou proti těmto rozhodnutím žalovaného rozsudkem ze dne 3. 12. 2020, sp. zn. 31 Af 50/2018).
25. Poté žalobce podal žádost o vrácení přeplatku týkající se celého roku 2011 – o této žádosti správní orgány rozhodly nyní posuzovanými rozhodnutími. V předmětných rozhodnutích se přitom vypořádaly s existencí předchozích žádostí. Správce poplatku tak konstatoval, že žalobci sice ve vztahu k 1. čtvrtletí roku 2011 vznikl přeplatek ve výši 7 220 Kč, o vrácení tohoto přeplatku však rozhodl již dne 1. 2. 2017. Žalovaný pak odkázal na svá rozhodnutí ze dne 26. 7. 2018, č. j. KUKHK–22891/MJ/2018-2 a č. j. KUKHK–23246/MJ/2018-2. Krajský soud přisvědčuje žalovanému, že o vrácení vratitelného přeplatku ve vztahu k určité částce či období je možné žádat i opakovaně, není tedy vadou řízení, že správce poplatku rozhodl věcně o celém předmětu nyní posuzované žádosti, tj. žádosti o vrácení přeplatku ve výši 523 264 Kč za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011. Zároveň soud nespatřuje žádný nesoulad mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí správce poplatku. Jestliže správce poplatku rozhodl o vrácení přeplatku ve výši 7 220 Kč již rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017, pak je logické, že o jeho vrácení nemohl znovu rozhodnout v nyní posuzovaném rozhodnutí – v opačném případě by žalobci byla předmětná částka vrácena dvakrát.

V. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 3. prosince 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu